

Arrest

nr. 247 889 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name haar gezondheidsproblemen en de discriminatie die zij ten gevolge hiervan ervaarde. Zij verwijst daarbij naar een meisje dat in Albanië ten gevolge van epilepsie stierf terwijl ze op school was.

Haar eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS kennelijk ongegrond verklaard. De ingeroepen gezondheidsproblemen en het feit dat zij financiële problemen kende om de behandeling ervan te bekostigen, ressorteerden immers niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De aangehaalde discriminatie, corruptie en achterstelling waren onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade. Eenzelfde conclusie werd geformuleerd voor wat betreft het feit dat verzoekster gemeden werd waardoor zij depressief werd. De bewering dat verzoekster onterecht niet als invalide werd erkend, werd niet onderbouwd met objectieve of tastbare en concrete feiten. Verder werd aangestipt dat verzoekster doorheen de jaren steeds toegang had tot de in Albanië beschikbare gezondheidsdiensten, dat zij kon deelnemen aan een beroepsopleiding nadat zij zich in het arbeidsbureau had ingeschreven en dat zij de toegang tot het hoger onderwijs niet werd ontzegd. Wat betreft de ervaren corruptie werd opgemerkt dat zij hieromtrent nooit enige klacht had ingediend in Albanië. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Het algemeen verwijzen naar o.a. de werking van het gezondheidssysteem/ziekenhuizen en de corruptie/discriminatie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota en de 9ter die zij heeft ingediend. Verzoekende partij wijst naar het medisch attest van december 2019 waaruit blijkt dat haar toestand alleen maar erger werd door de medicatie die zij in Albanië toegediend kreeg. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel en stelt dat haar verzoek het voorwerp moet uitmaken van een heronderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming louter een herhaling vormt van de motieven die zij eerder in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt ontkend of betwist. Dit blijkt namelijk genoegzaam uit haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig verzoek. Immers, gevraagd op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) zij opnieuw internationale bescherming aanvraagt en op de hiermee samenhangende vragen een overzicht te geven van die elementen en of die verband houden met haar eerdere verzoeken, en zo ja, waarom zij die elementen niet eerder kon aanbrengen, antwoordde verzoekende partij het volgende: *“Ik vraag opnieuw asiel aan vanwege mijn ziekte (epilepsie) en die van mijn zus D., zij heeft epilepsie”*. Vervolgens gevraagd om welke reden(en) zij niet zou kunnen terugkeren naar Albanië, met haar gezondheidsprobleem, luidde verzoekende partij haar antwoord als volgt: *“Op school werd ik gediscrimineerd door mijn ziekte, ik werd slecht bekeken. Bovendien wou ik naar de universiteit gaan na mijn school, maar ik vertelde al deze problemen reeds tijdens mijn eerste aanvraag.”* (eigen onderlijning). Toen de commissaris-generaal haar hierna de vraag stelde of zij nieuwe elementen heeft of zich nog op dezelfde problemen baseert als haar eerste aanvraag, stelde verzoekende partij: *“Nee, geen nieuwe elementen, alleen degene die ik vorige keer al aanhaalde”* (eigen onderlijning) (administratief dossier 2^{de} verzoek, stuk 9 “inventaris + documenten DVZ”, “verklaring volgend verzoek” van 14 juli 2020, vraag 16).

De Raad herneemt de grond in de beschikking van 6 oktober 2020 waar met betrekking tot verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming wordt gewezen op het volgende: *“Haar eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS kennelijk ongegrond verklaard. De ingeroepen gezondheidsproblemen en het feit dat zij financiële problemen kende om de behandeling ervan te bekostigen, ressorteerden immers niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De aangehaalde discriminatie, corruptie en achterstelling waren onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade. Eenzelfde conclusie werd geformuleerd voor wat betreft het feit dat verzoekster gemeden werd waardoor zij depressief werd. De bewering dat verzoekster onterecht niet als invalide werd erkend, werd niet onderbouwd met objectieve of tastbare en concrete feiten. Verder werd aangestipt dat verzoekster doorheen de jaren steeds toegang had tot de in Albanië beschikbare gezondheidsdiensten, dat zij kon deelnemen aan een beroepsopleiding nadat zij zich in het arbeidsbureau had ingeschreven en dat zij de toegang tot het hoger onderwijs niet werd ontzegd. Wat betreft de ervaren corruptie werd opgemerkt dat zij hieromtrent nooit enige klacht had ingediend in Albanië. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.”* Daar verzoekende partij niet in beroep ging tegen die betreffende beslissing van het Commissariaat-generaal van 17 december 2019 waarbij haar internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/1 werd geweigerd en met toepassing van §2 van diezelfde bepaling als kennelijk ongegrond werd beschouwd, is die beslissing definitief geworden en dient deze als vaststaand te worden beschouwd.

De Raad ziet niet in op welke wijze en waarom een loutere herhaling van elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Het door verzoekende partij louter herhalen van eerder aangehaalde asielmotieven, met name haar gezondheidssituatie en de problemen die deze volgens haar verklaringen meebrachten in en zij heden (nog steeds) vreest bij een terugkeer naar Albanië, is geenszins van aard afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling.

De door verzoekende partij ter terechtzitting van 7 januari 2021 per aanvullende nota bijgebrachte Belgische medische verslagen van artsen verbonden aan het Universitair Ziekenhuis van Luik zijn evenmin van aard hier een ander licht op te werpen. Dat verzoekende partij, zoals dit uitgebreid wordt toegelicht in de medische documenten die o.a. gewag maken van een voortdurende opvolging hier in België van haar medische situatie en van allerhande onderzoeken die in dit verband werden uitgevoerd, sedert haar kindertijd - meer bepaald sinds 2008 volgens de rapporten - aan een ernstige vorm van epilepsie lijdt, staat niet ter discussie. Opnieuw dient benadrukt dat die medische problematiek reeds eerder werd ingeroepen en aldus geen nieuw element vormen in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wat de opmerking ter zitting betreft dat uit voormelde neergelegde medische verslagen blijkt dat verzoekende partij haar toestand alleen maar erger werd door de medicatie die zij in Albanië toegediend kreeg, merkt de Raad vooreerst op dat dit opnieuw de eerdere in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane vaststelling bevestigt dat verzoekende partij in haar land van herkomst Albanië wel degelijk toegang had tot en gebruik kon maken van de gezondheidszorg aldaar. Waar in een van de bijgebrachte medische stukken door een van de Belgische artsen wordt gesteld dat een behandeling met het medicijn Tegretol, welke blijkens de documenten in 2014 in Albanië werd opgestart voor verzoekende partij, zeker niet de eerste keuze is daar dit dikwijls en bij verschillende patiënten de ziekte verergert en dat dit mogelijks de EEG van die dag verklaart waaruit in hoofde van verzoekende partij een irriterende multifocale encefalopathie blijkt, herhaalt de Raad dat dit, ondanks de eventuele betreuenswaardige slechte of contraproductieve werking ervan, wederom aantoonst dat verzoekende partij voor haar ziekte in haar land van herkomst medische behandelingen genoot. Dat de artsen van het Academisch Ziekenhuis van Luik de behandeling met voormeld medicament stop hebben gezet en dat één Belgische arts dan wel meerdere artsen de voorkeur geven aan een behandeling met andere medicatie, zoals in het geval van verzoekende partij vervolgens geschiedde, werpt geen ander licht op het voorgaande en hieruit kan bezwaarlijk enige bewuste onkunde of onwil vanwege de Albanese gezondheidsverstrekkers worden afgeleid. In zoverre verzoekende partij het tegendeel meent, laat zij geheel na dit aan te tonen.

Voor zover verzoekende partij met haar algemene opmerking dat haar toestand ingevolge de medicatie die zij in Albanië toegediend kreeg alleen maar erger werd, - in welk verband de Raad aanstipt dat blijkens de neergelegde Belgische medische verslagen verzoekende partij de afgelopen jaren in België en heden betreuenswaardig genoeg nog steeds met ernstige medische problemen en veelvuldige en herhaaldelijke (gezondheids)crisissen te kampen heeft -, doelt op een eventueel kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in Albanië en die in België, wijst de Raad erop dat een mogelijk dergelijk kwaliteitsverschil geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad beklemtoonst dat uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij, zoals haar opmerkingen ter zitting opnieuw bevestigen, in Albanië toegang had tot en gebruik kon maken van de gezondheidszorg aldaar. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont op generlei wijze *in concreto* aan dat zij omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag er slechts een beperkte toegang had en dat zij er om dergelijke redenen slechts op beperkte dan wel minder kwaliteitsvolle zorgen kon rekenen. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet in het minst aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekende partij voor een beoordeling van haar medische problemen *an sich* een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een procedure die zij blijkens haar verklaringen ter zitting heeft opgestart. De Raad merkt op dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Voor de beoordeling van de medische problemen dient men zich te wenden tot de geëigende procedure voorzien in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze verwijzen naar haar kwetsbaar profiel en de algemene opmerking dat haar verzoek het voorwerp moet uitmaken van een heronderzoek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 6 oktober 2020 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen formuleert. Ze brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS